

земнитѣ корени на дивата лоза. Наблизу до разцѣвналия цвѣтъ, на коренитѣ на сжщата лоза, се виждали и грамадни пжпки, едри колкото голѣма зелка. Така станало ясно, че цвѣтътъ-чудо си получава храната нѣ направо отъ почвата, а „живѣе наготово“. Той се храни съ соковетѣ, които изсмуква отъ коренитѣ на растението, на което се е настанило.

Растения, които живѣятъ „на чужда смѣтка“, наричаме паразити. Тѣ се настаняватъ на коренитѣ, на стѣблата, или на клонитѣ на други растения, пушатъ коренчета въ тѣхното тѣло и изсмукватъ отъ растението-домакинъ готови хранителни вещества. Съ това тѣ му причиняватъ вреда, а понѣкога дори го и убиватъ.

Рафлезията може да се нарече войвода на паразититѣ: тя е най-голѣма не само между тѣхъ, но и между всички цвѣтове на земното кълбо. Макаръ че е толкова грамадна, ухитрила се е да се засели на тънkitѣ корени на лозата. Тя не се катери, както нѣкои други паразити (напримѣръ, имелтъ) по клонитѣ на дърветата. Настанила се е на самата почва, при това близу до пжтекитѣ, които служатъ като любимо мѣсто за разходки на тромавитѣ слонове. Освенъ това безстрашната и ловка рафлезия се е разположила така, че тѣзи можщи великани да ѝ услужватъ, като разносятъ семената ѝ по гората, и така помагатъ за размножаването ѝ.

За опрашването на цвѣтоветѣ на рафлезията помагатъ насѣкомитѣ, главно мухитѣ. Привлѣчени отъ миризмата на развалено месо, каквато изпуска цвѣтътъ на рафлезията, мухитѣ пренасятъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ прашеца, който се е закрепилъ по космицитѣ на тѣлото имъ. Слоноветѣ пжкъ, или другитѣ голѣми животни, като минаватъ покрай рафлезията, често я настжпватъ и смачкватъ. Като се нацапватъ съ лепкавия сокъ, който изтича отъ цвѣта, заедно съ него тѣ отнасятъ и залепенитѣ по краката си семенца, дребни като